

ประเภทวงดนตรี

วงออร์เคสตรา

ออร์เคสตรา เป็นภาษาเยอรมัน ตามความหมายรูปศัพท์ หมายถึง สถานที่เต้นรำ ซึ่งหมายถึง ส่วนหน้าของโรงละครสมัยกรีกโบราณ ที่ใช้เป็นเวทีเต้นรำและร้องเพลง ของพวกนักร้องประสานเสียง สำหรับดนตรีตะวันตก ออร์เคสตรา มีความหมายถึง วงซิมโฟนี ออร์เคสตรา ได้แก่ วงดนตรีที่ประกอบด้วยเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสาย รวมกับเครื่องเป่าลมไม้ เครื่องเป่าทองเหลือง และเครื่องกระทบ

ต่อมาในกลางศตวรรษที่ 18 คำว่า ออร์เคสตรา หมายถึง การแสดงของวงดนตรี ซึ่งเป็นความหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามคำนี้ยังคงใช้ในอีกความหมายหนึ่ง คือ พื้นที่ระดับต่ำที่เป็นที่นั่งอยู่หน้าเวทีละคร และโรงแสดงคอนเสิร์ต

ระยะต่อมาในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 16 เมื่อเริ่มกำหนดจำนวนเครื่องดนตรีลงในบทเพลง การพัฒนาวงออร์เคสตราจึงเริ่มมีขึ้น ซึ่งในระยะแรกเป็นลักษณะของวงเครื่องสาย (String Orchestra) ซึ่งมีจำนวนผู้เล่นประมาณ 10-25 คน โดยบางครั้งอาจจะมากกว่านี้ตามความต้องการของผู้ประพันธ์เพลง ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 วงออร์เคสตราได้มีการเพิ่มเครื่องลมไม้ และตอนปลายของยุคบาโรค (ประมาณ ค.ศ. 1750) ผู้ประพันธ์เพลงนิยมบอกจำนวนเครื่องดนตรีไว้ในบทเพลงโดยละเอียด นอกจากนี้ยังมีการเพิ่มเครื่องเป่าทองเหลือง และเครื่องกระทบในวงออร์เคสตรา

ราวกลางศตวรรษที่ 18 วงออร์เคสตราเป็นรูปแบบขึ้นมาจนได้มาตรฐานในยุคนี้ คือ ยุคคลาสสิก ซึ่งเหตุผลประการหนึ่ง คือ บทเพลงประเภทซิมโฟนีเป็นรูปแบบขึ้นมาในยุคนี้ จึงทำให้ต้องมีการจัดวงออร์เคสตราให้มีมาตรฐาน เพื่อใช้เล่นเพลงซิมโฟนี นอกจากนี้การบรรเลงบทเพลงประเภทคอนแชร์โต้ อูปรากร และเพลงร้องเกี่ยวกับศาสนาที่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การพัฒนางวงออร์เคสตราเป็นแบบแผนขึ้น

กลางศตวรรษที่ 19 ซึ่งเป็นยุคโรแมนติก มีการเพิ่มจำนวนเครื่องดนตรีเข้าไปในวงออร์เคสตรา ทำให้ขนาดของวงมีขนาดใหญ่ขึ้น เนื่องจากในยุคโรแมนติกนั้น นิยมเล่นบทเพลงประเภทดนตรีบรรยายเรื่องราว รวมถึงเพลงโอเปร่า บัลเลต์ และบทเพลงร้องประสานเสียง ล้วนมีผลให้วงออร์เคสตราเพิ่มขนาดขึ้น เพื่อความยิ่งใหญ่ และความสมจริงสมจัง เพื่อให้สามารถบรรยายเรื่องราวให้ได้ตรงตามที่ผู้ประพันธ์เพลงตั้งใจไว้

แม้ว่าวงซิมโฟนีออร์เคสตราในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ยังคงมีบทบาทสำคัญในดนตรีตะวันตก ปัจจัยทางเศรษฐกิจก็มีส่วนในการกำหนดขนาดวงออร์เคสตรา หรือแนวทางการประพันธ์เพลงเพื่อใช้กับวงออร์เคสตรา แต่สิ่งนี้ก็มิได้กีดกันการสร้างสรรค์ผลงานประเภทที่ใช้วงออร์เคสตราของผู้ประพันธ์เพลงแต่อย่างใด

แตรววง

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีการฝึกหัดทหารตามแบบยุโรป ซึ่งมีการใช้ดนตรีบรรเลงประกอบการฝึกทหาร โดยใช้ดนตรีประเภทแตรววง จากบันทึกของ เทาเซนต์ แฮร์ริส ทูตชาวอเมริกัน ที่เข้ามาเมืองไทย กล่าวว่า “วงดนตรีของเขาแปลกใหม่ที่ดึงดูดความสนใจของคนไทยที่พบเห็นเป็นอันมาก” และ คนไทยเริ่มคุ้นกับแตรววงหรือแตรฝรั่งตั้งแต่นั้น จนในรัชสมัยรัชกาลที่ 5 Jacob Feit (ผู้เป็นบิดาของ พระเจนดุริยางค์) ชาวอเมริกันเชื้อสายเยอรมัน เข้ามารับราชการเป็นครูแตรววงในพระราชสำนักของกรมพระราชวังบวรวิไชยชาญ (วังหน้า) ปรับปรุงแตรววงทหารในปี พ.ศ. 2420 วงแตรววงทหารในเวลาต่อมาได้รับการเรียกชื่อใหม่ว่า “วงโยธวาทิต” (Military Band) [1] ในราชสำนักไทยมีการเล่นดนตรีสำหรับบรรเลงทั้งดนตรีไทยและดนตรีตะวันตก

แตรววง หรือ (Brass Band) มักเรียกเต็มๆว่าแตรววงชาวบ้าน คือวงดนตรีรวมเครื่องลมทองเหลืองและเครื่องตีไว้ด้วยกัน อันได้แก่ ทรัมเป็ต, ทรอมโบน, ยูโฟเนียม, แซกโซโฟน, กลองใหญ่และฉาบ บางครั้งอาจมีคลาริเน็ตด้วย มีความคล้ายคลึงกับวง โยธวาทิต ของ โรงเรียน และ ทหาร งานหลักที่แตรววงจะไปประโคมเพลงคือ วันขึ้นปีใหม่ของไทย, วันสงกรานต์, บวชนาค, แห่งขันหมาก และเพลงที่เล่นส่วนใหญ่จะเป็นเพลงแนวลูกทุ่งเป็นต้น สมัยก่อนแตรววงจะอยู่ตามชนบท และได้รับความนิยมสูง แต่ปัจจุบันนี้ เราพบเห็นแตรววงได้น้อยมาก เพราะหาคนสืบทอดได้น้อยมาก และมีข้อจำกัดเรื่องเพลง จึงทำให้คนรุ่นใหม่มีได้ใส่ใจ แต่ปัจจุบันยังมีการส่งเสริมแตรววงด้วยการ ประกวดแตรววงชาวบ้าน

แตรววง เป็นเครื่องดนตรีที่อยู่ในวงดนตรีที่ผสมด้วยเครื่องดนตรี(เป่า,ตี) ชนิดต่างๆเพียงสองตระกูลเท่านั้น วงดนตรีในลักษณะนี้เหมาะสำหรับใช้บรรเลงนำในการเดินแถวในทุกสภาพท้องถิ่น เพราะแตรเป็นเครื่องดนตรีที่สร้างขึ้นด้วยโลหะ และไม่มีส่วนประกอบที่ระจุกระจิกเหมือนเครื่องดนตรีอื่นๆ ทนต่อการโยกย้ายหรือหอบหิ้วไปได้โดยสะดวก ปัจจุบันแตรววงได้มีการพัฒนาการเป็น 2 รูปแบบคือ

1.แตรววงที่พัฒนาเป็นวงโยธวาทิตที่ใช้ในกิจกรรมของกองทัพ และตามโรงเรียนมัธยม มีรูปแบบในการบรรเลง เช่นใช้โน้ตเพลงที่แยกกันแต่ละชิ้น มีการประสานเสียง

2.แตรววงพื้นบ้านที่ใช้ในกิจกรรมชาวบ้าน ในการแห่ประกอบงานรื่นเริง งานบวช งานสมโภช งานบุญต่างๆ โดยบรรเลงแบบวงปี่พาทย์ คือใช้บทเพลงที่ใช้กับวงดนตรีทั่วไป โดยเน้นความสนุกสนานแตรววงพื้นบ้านจะมีเครื่องดนตรีไม่มากนัก เครื่องดนตรีที่ใช้จะเป็นจำพวกแตร การฝึกหัดก็จะใช้การถ่ายทอดสืบต่อกันมาไม่มีการดูโน้ตเพลง ในเวลาการบรรเลงต้องอาศัยการจดจำ นั่งล้อมวงกันบรรเลงแตรววงจึงเป็นการละเล่นพื้นบ้านในการดำรงชีวิตของชาวบ้าน ผู้ที่เล่นทั้งชายและหญิงทุกวัย ตั้งแต่เด็กหนุ่มสาวผู้ใหญ่ไปจนถึงผู้สูงอายุตามโอกาส

เครื่องดนตรีในแตรววงประกอบด้วยเครื่องดนตรีในกลุ่มใหญ่ 2 กลุ่มคือ

- 1.กลุ่มเครื่องเป่า
- 2.กลุ่มเครื่องตี

วงโยธวาทิต

วงโยธวาทิต (อังกฤษ: Military Band) คำว่า "วงโยธวาทิต" ในภาษาไทยนั้น เป็นศัพท์ที่บัญญัติขึ้นโดย นายมนตรี ตราโมท ส่วนรากศัพท์ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Military Band โดยคำว่า Military หมายถึง กองทัพ คำว่า Band หมายถึง วงดนตรี มาจากคำว่า Banda ในภาษาอิตาเลียน ดังนั้น วงโยธวาทิต (Military Band) หมายถึง กลุ่มผู้เล่นเครื่องดนตรีที่ประกอบด้วยเครื่องเป่าลมไม้ เครื่องเป่าทองเหลือง และเครื่องกระทบ วงโยธวาทิตแต่เดิมนั้นตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ทางทหารที่เรียกว่า "วงดุริยางค์ทหาร" ปัจจุบันวงโยธวาทิตได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนสามารถบรรเลงในงานต่างๆ ได้นอกเหนือจากการบรรเลงในกองทัพ

กลางคริสต์ศตวรรษที่ 18 มีแตรวง เป็นวงดนตรีขนาดย่อม ประกอบด้วยเครื่องเป่าทองเหลือง และเครื่องกระทบ ในยุโรปสมัยกลางฝ่ายทหารใช้ปี่ชอรัม (Shawms) และทรัมเป็ต ร่วมกับกลองในการเดินทัพออกสงคราม ต่อมาก็เกิดการแบ่งออกเป็นสองพวก ทหารราบใช้ปี่โคโลกับกลอง ส่วนทหารม้าใช้ทรัมเป็ตกับกลองหนัง

จนเกิดสงคราม 30 ปี ในยุโรป (ค.ศ.1618-1648) เจ้านายเยอรมันแห่งแบรอนแดนเบิร์กให้จัดตั้งวงโยธวาทิตทหารขึ้น มีปี่ชอรัม 3 คัน แตร ทรัมเป็ต แตรฝรั่งเศส และเครื่องกระทบ กลายเป็นวงโยธวาทิตที่ใช้ได้ทั้งการเดินทัพและนั่งบรรเลงกับที่ ต่อมาทั้งฝรั่งเศส และอังกฤษมีการใช้และดัดแปลงให้วงโยธวาทิตมีความครึกครื้นมากขึ้น โดยมีการแต่งเพลงขึ้นเฉพาะสำหรับการบรรเลงด้วยวงโยธวาทิต

หลังศตวรรษที่ 18 มีเครื่องดนตรีเกิดใหม่ โดยเฉพาะเครื่องเป่า เช่น โอโบ คลาริเน็ต บาสซูน เข้ามามีบทบาทมากขึ้นและเพลงที่วงโยธวาทิตใช้บรรเลงเริ่มมีการนำเพลงบรรเลง ของวงออร์เคสตรามาดัดแปลงให้วงโยธวาทิตนำมาบรรเลง และการนั่งบรรเลงเริ่มเป็นที่นิยมมากขึ้น

วงโยธวาทิต แบ่งตามลักษณะการบรรเลง ได้ดังนี้

1. วงมาร์ชชิ่งแบนด์ (Marching Band) เป็นวงโยธวาทิตที่มีลักษณะการเดินบรรเลง เป็นแถวตอนเล็ก อาจบรรเลงเฉพาะวงหรือนำหน้าขบวนต่างๆ ที่ต้องการรูปแบบที่เป็นระเบียบ เข้มแข็ง เร้าใจ ส่วนมากจะนิยมบรรเลงเพลงมาร์ช

2. วงนั่งบรรเลง (Concert Band) หมายถึง การนำวงโยธวาทิตมานั่งบรรเลงเป็นลักษณะของคอนเสิร์ต โดยนำบทเพลงที่เรียบเรียงเสียงประสานสำหรับวงโยธวาทิตมาบรรเลง ลักษณะคล้ายวงออร์เคสตรา หรืออาจนำเอาบทเพลงบรรเลงของวงออร์เคสตรามาเรียบเรียงเสียงประสานใหม่ เพื่อให้เหมาะสมกับวงโยธวาทิต จึงทำมีอีกชื่อเรียกว่า วงซิมโฟนิค แบนด์ (Symphonic Band)

3. วงแปรชบวน (Display) หมายถึง การนำวงโยธวาทิตมาบรรเลงประกอบการแปรแถว โดยผู้บรรเลงต้องเดินแปรรูปขบวนเป็นรูปต่างๆ ซึ่งเพลงที่ใช้บรรเลงต้องเหมาะสมกับรูปแบบที่แปรชบวนด้วย วงแบบนี้อาจมีชื่อเรียกอีกอย่างว่า โชว์แบนด์ (Show Band)

ประเภทของเครื่องดนตรีที่ใช้ในวงโยธวาทิต มี 3 ประเภท ดังนี้

1. เครื่องเป่าลมไม้ (Woodwind Instruments) ได้แก่ ปี่โคโลโล (Piccolo) โอโบ (Oboe) บาสซูน (Bassoon) คลาริเน็ต (Clarinet) เบสคลาริเน็ต (Bass Clarinet) อัลโตแซกโซโฟน (Alto Saxophone) เทเนอร์แซกโซโฟน (Tenor Saxophone) บาริโตนแซกโซโฟน (Baritone Saxophone) ฟลูต (Flute) และ อัลโตคลาริเน็ต (Alto Clarinet)

2. เครื่องเป่าทองเหลือง (Brass Instruments) ได้แก่ ทรัมเป็ต (Trumpet) คอร์เน็ต (Cronet) ทรอมโบน (Trombone) เฟรนช์ฮอร์น (French Horn) บาริโตน (Baritone) ยูโฟเนียม (Euphonium) ทูบา (Tuba) และซูซาโฟน (Susaphone)

3. เครื่องกระทบ (Percussion Instruments) ได้แก่ กลองเล็ก (Snare Drum or Side Drum) กลองเทเนอร์ (Tenor Drum) กลองใหญ่ (Bass Drum) ฉาบ (Cymbals) ไชโลโฟน (Xylophone) กลอกเคินส์piel (Glockenspiel) ทริแยงเกิ้ล (Triangle) กลองทอมบา (Tomba) และกลองทิมปานี (Timpani)

วงแชมเบอร์มิวสิก (Chamber Music)

วงดนตรีประเภทแชมเบอร์มิวสิกจัดเป็นการผสมวงดนตรีของตะวันตกอีก ประเภทหนึ่งซึ่งมีความเป็นมายาวนาน มากนับตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 14 หรือยุคกลาง (Middle Age) เป็นต้นมา ได้มีการผสมวงโดยซึ่งพบในบทเพลงโมเต็ท (Motet) และแมดริกาล (Madrigal) ซึ่งเป็นบทเพลงขับร้อง นับตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 14 จนถึงต้นศตวรรษที่ 16 เครื่องดนตรี ประเภทเครื่องสายและเครื่องลมได้เข้ามาบรรเลงร่วมกับการขับร้อง

Webster's Dictionary ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า "แชมเบอร์มิวสิก" ไว้ว่า "Instrumental music suitable for performance in a chamber or a small audience hall" ซึ่งศาสตราจารย์ไขแสง ศุขะวัฒน์ (2525:20) แปลเป็น ภาษาไทยว่า "ดนตรีประเภทบรรเลงด้วยเครื่องดนตรีที่เหมาะสมสำหรับแสดงภายในห้องโถงหรือสถานที่ที่จุผู้ฟังได้เพียง จำนวนน้อย" หรือจะเรียกดนตรีประเภทนี้ว่า แชมเบอร์มิวสิกเป็นดนตรีของนักดนตรี (musicians' music) , ดนตรีของมิตร สหาย (music of friends) และ ดนตรีในหมู่เพื่อนฝูง (music among friends)

ในสมัยแรก ๆ วงดนตรีประเภทนี้เหมาะสำหรับการบรรเลงในบ้าน ศาลาของขุนนาง หรือห้องที่จุผู้ฟังได้ จำนวนน้อยซึ่งผู้จัดงานมีแขกพอประมาณ ต่อมาวงแชมเบอร์มิวสิกเล่นในห้องโถงที่มีขนาดใหญ่ และในที่สุดต้องเล่นใน คอนเสิร์ตฮอลล์ (Concert hall) หรือสังคีตสถาน อย่างเช่นศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย เป็นต้น การฟังดนตรีประเภท แชมเบอร์มิวสิกต้องมีความรู้ความเข้าใจเช่นเดียวกับการฟังดนตรีคลาสสิกทั่ว ๆ ไป

เนื่องจากดนตรีประเภทนี้ใช้ผู้เล่นเพียงไม่กี่คน ฉะนั้นเสียงที่ออกมาจะยิ่งใหญ่ไพเราะหรือความมีพลัง อย่างวง ออร์เคสตราทำไม่ได้ ลักษณะเด่นของวงดนตรีประเภทนี้ก็คือเสียงดนตรีที่แท้จริง สำหรับด้านคุณภาพของการเล่นนั้นผู้ เล่นต้องใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ผู้ใดเล่นผิดพลาดจะได้ยินอย่างเด่นชัด ความถูกต้องความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันถือเป็นหัวใจสำคัญของดนตรีประเภทนี้

การฟังเพื่อให้ได้รสชาติที่สมบูรณ์ของแชมเบอร์มิวสิกนั้นไม่ได้อยู่แต่เพียงความตั้งใจฟังอย่างไตร่ตรอง แต่ ยังต้องอาศัยบรรยากาศที่เอื้อต่อการฟังอีกด้วย

เนื่องด้วยดนตรีประเภทนี้บรรเลงด้วยกลุ่มนักดนตรีเพียงไม่กี่คน ประกอบกับไม่ได้มีการใช้เครื่องขยายเสียงหรือตู้ แอมป์ สถานที่ที่เหมาะสมกับการบรรเลงและการฟังจึงควรเป็นห้องโถงตามบ้าน หรือห้องฟังดนตรีขนาดเล็กเพราะผู้ฟังทุกคน สามารถฟังเสียงของเครื่องดนตรีทุก ๆ ชิ้นได้อย่างชัดเจนและสัมผัสกับดนตรีได้อย่างใกล้ชิด

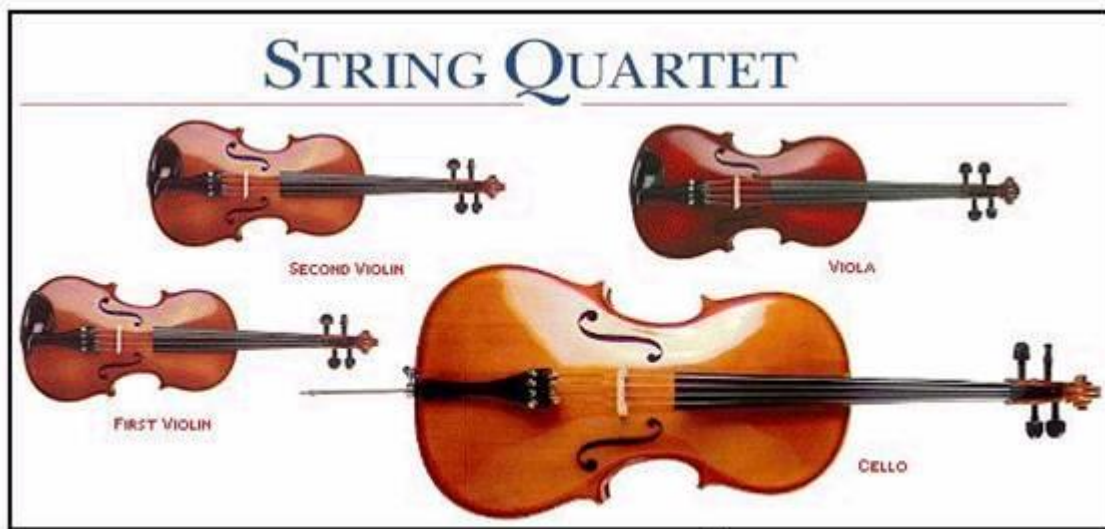
วงแชมเบอร์มิวสิกจะมีชื่อเรียกต่างกันไปตามจำนวนของผู้บรรเลงต้องมีนักดนตรีตั้งแต่สองคนขึ้นไปถึงเก้า คนดังนี้

- ผู้บรรเลง 2 คน เรียก ดุโอ (Duo)
- ผู้บรรเลง 3 คน เรียก ทริโอ (Trio)
- ผู้บรรเลง 4 คน เรียก ควอเต็ต (Quartet)
- ผู้บรรเลง 5 คน เรียก ควินเต็ต (Quintet)
- ผู้บรรเลง 6 คน เรียก เซกซ์เต็ต (Sextet)
- ผู้บรรเลง 7 คน เรียก เซพเต็ต (Septet)
- ผู้บรรเลง 8 คน เรียก ออกเต็ต (Octet)
- ผู้บรรเลง 9 คน เรียก โนเน็ต (Nonet)

ในการเรียกชื่อวงแชมเบอร์มิวสิกนั้นยังมีประเพณีในการเรียกอีกอย่าง คือเรียกชื่อประเภทของเครื่องดนตรีก่อน แล้วตามด้วยจำนวนเครื่องดนตรีเช่น สตริงควอเต็ต หมายถึงวงแชมเบอร์มิวสิกที่ประกอบด้วย ไวโอลิน 2 คัน, วิโอลา และเชลโล เป็นต้น

เครื่องดนตรีที่นำรวมกันเป็นวงแชมเบอร์มิวสิกนั้นที่นิยมแพร่หลายนั้นได้แก่กลุ่มเครื่องสาย ตระกูลไวโอลิน เพราะผู้มั่งเสียงของเครื่องตระกูลนี้ไม่ว่าจะเป็นไวโอลิน, วิโอลา, และเชลโล ล้วนสามารถกลมกลืนเข้ากันได้เป็นอย่างดี เช่น วงสตริงควอเต็ต (ไวโอลิน 2 คัน, วิโอลาและเชลโล) ซึ่งถือว่าเป็นวงดนตรีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือการผสมวงดนตรีประเภทนี้ควรเป็นเครื่องดนตรีที่อยู่ในตระกูลเดียวกันเพราะผู้มั่งเสียงที่มีสีสัน (Tone color) เดียวกันอีกทั้งยังไม่มีมีการแสดงความเด่นข่มผู้มั่งเสียงอื่น

สตริงควอเต็ต

สตริงดูโอ

เฟรนช์ฮอร์นดูโอ

การผสมวงที่ใช้เครื่องสายไวโอลิน 2 คัน รวมเรียกว่า " สตริงดูโอ" (String Duo) ในงานของ ลุยส์ ชโปร์ (ค. ศ. 1784-1859) คีตกวีและนักไวโอลินชาวเยอรมัน และของบาร์ท็อค

ในยุคบาโรคการได้มีการปรับปรุงการจัดวงแชมเบอร์มิวสิกได้รู้จักกันในชื่อว่า " ทริโอโซนาตา" (Trio sonata) โดยโซนาตาดังนี้มีผู้บรรเลง 4 คน คือ ผู้บรรเลงเดี่ยว 2 คน และผู้บรรเลงแนวล่างสุดหรือ คอนตินูโอ (Continuo) อีก 2 คน ถึงแม้ว่าจะมีจำนวนผู้บรรเลง 4 คนก็ตามแต่ให้ถือว่ามี 3 แนว คือ สองแนวแรกเป็นแนวของเครื่องดนตรีบรรเลงเดี่ยว และ

แนวที่สามนั้นเป็นของเครื่องดนตรีคอนตินูโอ เช่น บาโรคทริโอโซนาตา ประกอบด้วย ซลุ่มรีคอร์ดอร์ 2, ฮาร์พซิคอร์ด และเซลโล

บาโรคทริโอโซนาตา

นอกจากนี้ยังมีการผสมวงแบบต่าง ๆ ด้วยเครื่องสายและเปียโน เช่น เปียโนทริโอ (เปียโน, ไวโอลินและเซลโล)

ปัจจุบันในประเทศไทยเราก็ได้มีการพัฒนางวงดนตรีประเภทแชมเบอร์มิวสิคขึ้นมาเช่นกันโดยการนำเอาเครื่องดนตรีตระกูลแซ็กโซโฟน (โซปราโน, อัลโต, เทเนอร์และบาริโตนแซ็กโซโฟน) มารวมกันเป็น " วงบางกอกแซ็กโซโฟนควอเต็ต" โดย รองศาสตราจารย์ ดร. สุกรี เจริญสุข และสมาชิก ตั้งแต่ปี พ. ศ. 2532

แซ็กโซโฟนควอเต็ต

การผสมวงที่ใช้เครื่องลมบางชนิดรวมกัน เช่น โอโบ 2, คลาริเน็ต 2 , บาสซูน 2 และ แตรเฟรนช์ฮอร์น 2 รวมเรียกว่า "วินด์อ็อกเต็ต" (Wind Octet)

วินด์อ็อกเต็ต

Brass Quintet

นอกจากนี้ยังมีคำว่า " องซองค์เบิ้ล" (Ensemble) เป็นภาษาฝรั่งเศส ซึ่งมีความหมายว่า " ด้วยกัน" เป็นลักษณะของการบรรเลงดนตรีจากผู้เล่นหลาย ๆ คนมีจำนวนผู้เล่นไม่เกิน 20 คน ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจในการแสดงของทุกคนรวมถึงความสามารถของนักดนตรีแต่ละคน

ในกรณีที่กลุ่มนักดนตรีไม่ว่าชนิดที่มีเฉพาะผู้เล่นเครื่องสายล้วน ๆ และมีผู้เล่นเครื่องลมผสมอยู่บ้างแต่รวมแล้วไม่เกิน 30 คน โดยสัดส่วนของวงเช่นเดียวกับวงออร์เคสตรา กลุ่มนักดนตรีนี้ก็จะเรียกว่า " วงออร์เคสตราแชมเบอร์มิวสิก" (Chamber Orchestra)

ลักษณะการผสมวงแบบแชมเบอร์มิวสิกนี้นักดนตรีที่มาวมกันนั้นเป็นนักศึกษามาจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ กัน อาจเป็นการรวมวงระหว่างอาจารย์หรือนักศึกษาที่มีความสามารถทางดนตรีเป็นเยี่ยม เรามักจะเรียกการรวมวงประเภทนี้ว่า " โปรมิวสิคกา ออร์เคสตรา" (Promusica Orchestra)

<http://th.wikipedia.org/>

http://www.culture.go.th/subculture7/index.php?option=com_content&view=article&id=34:2010-09-02-04-09-56&catid=7:2010-09-01-10-08-02&Itemid=14

<http://601phrateptao.net76.net/sakol/tra.html>

http://www.lks.ac.th/band/page15_5.htm

<http://www.kanid.com/classicview.php?qID=2700>